

Oljeindustrien og CO₂s drivhuseffekt

Ole Henrik Ellestad*

Etter varmeperioden i tiårene rundt 1940 ble det kaldere, og verden var opptatt av en kommende ny istid i 1960–1970 årene – naturens dominerende klimavariasjon. Men klimalarmistene vil innbille folk at oljeselskap og andre energiprodusenter visste at klimaendringene var menneskeskapt. Dette falske eventyret får plass i vitenskapens mest prestisjefylte journaler og viderefremmes av ukritiske medier, inkludert NTB.

Agens ledende eksperter innen beregning av klima omtaler modellens begrensninger, at de beregner for høye temperatureffekter fra CO₂-økning, og at de hele tiden har dårlig forståelse av skyenes dominerende betydning (dekker 66 +/-3% av jordoverflaten). Da blir det merkelig at klimaalarmister gjennom en årrekke har angrepet oljeselskapet EXXON for deres holdning til CO₂ og klima primært basert på resultater fra modellberegninger.

EXXON og klimapolitikk

Hovedpåstanden er at selskapet siden 1970-årene gjennom egen forskning hele tiden har visst om CO₂-økningens negative klimaeffekter (IPCCs hypotese). Hemmelighold av kjensgjerningene, overdreven usikkerhet og bagatellisering av effektene for å sikre selskapets forretningsvirksomhet, er andre anklager. Det gjentas enda en gang i den prestisjefylte *Journalen Science* og *norske medier (Vårt Land)*. Sannheten er en annen. EXXONs forskning på feltet benyttet de forenklete modeller som den gang var utviklet, samarbeidet også med eksterne miljøer og publiserte resultater i internasjonale journaler. Overordnede usikkerhetsvurderinger fra EXXON skulle også reflekterte datidens (og nåtidens) vitenskapelige helhetlige vurdering og ikke bare baseres på resultatet fra enkle, svært mangelfulle modeller med manglende vekt på usikkerhet og formidling av denne som IPCC fikk kritikk for (IACs *evaluating 2010* etter 'Climategate'-skandalen) I 1980-årene og fremover var oljeselskapene opptatt av fremtidig mangel på petroleumfunn. De påviste funn ville begrense utslippene ut over i 2000-årene. Jeg mener at Shell hadde en spådom om 'permanent oil shock' fra år 2000, men nye funn og 'shale oil and gas' har endret bildet. Det har aldri vært vitenskapelig konsensus om CO₂s klimabetydning. Historisk har den vært akseptert å være lav. John Tyndall fant rundt 1860 at det var vanddamp som var den meget sterke drivhusgassen. CO₂ var en svak drivhusgass, jfr lærebøker i 1960-årene (*Walter Moore, Physical chemistry* og *Gunnar Hägg, Inorganic Chemistry*), basert på nøyaktige data av molekylers strålingsegenskaper oppsummert av Gerhard Herzberg 1935–50.

Charnyrapportens anslag fra 1979 var at dobling av CO₂ ville gi økning i klodens middeltemperatur på 3 °C +/-1,5 °C. Det var et enkelt middelverdi-anslag basert på det lave estimat fra Manabes enkle modell på +1,5 °C (1967, se *KN308*) og Hansens (GISS) enkle modell på 4,5 °C. Merkelig nok er verdien og usikkerheten fremdeles på samme nivå, etter å ha benyttet flere titalls milliarder kroner på beregninger og flere hundre milliarder på øvrig klimaforskning. For tallenes tale er at modellene IPCC benytter, beregner klodens temperatur til rundt 287,5 +/-2 Kelvin, en variasjon på samme nivå som anslått usikkerhet. Det blir ikke så synlig når IPCC bare rapporterer avvik fra en beregnet middelverdi uten usikkerhet.

1970-årenes spådom om ny istid

For EXXONs konsernledelse var det imidlertid helt andre forhold som ville dominere klimavurderinger og som aktivistene bevisst overser. Etter oppvarmingsperioden 1915-1940 var klimaendringene betegnet som forbedring med mildere forhold i kalde strøk (bl.a. Arktis) og ikke minst forbedrede avlinger. Men så ble det kaldere med dårligere avlinger. I 1960-årene var bl.a. Sovjet Unionen og India ille ute (bl.a. CIA-rapport 1974). WMO spådde i 1960-årene en mulig kommende istid noe som var fremme i mediebildet i 1970-årene med bl.a. artiklene «Another Ice Age?» (Time 1974) og «The Cooling World» (*Newsweek 1975*) der varmeperioden i 1925-1955 fremgår av figuren i grader Fahrenheit. Carteradministrasjonen vurderte tiltak mot nedkjøling så sent som slutten av 1970-årene. Under nok en temperaturfigur fra NAS (1975), med temperatur i grader Celsius

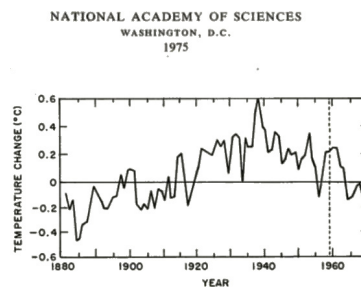
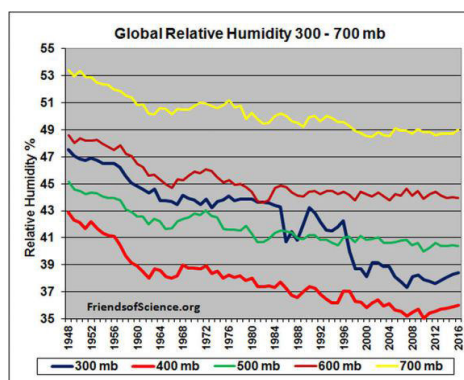

FIGURE A.6 Recorded changes of annual mean temperature of the northern hemisphere as given by Budyko (1969) and as updated after 1959 by H. Asakura of the Japan Meteorological Agency (unpublished results).

Klimakonferansen ved Princeton i 1955, ledet av legendariske *Otto von Neumann*, hadde kun ett foredrag om CO₂s mulige påvirkning (KN194). Verdens ledende meteorologer, inklusive de norske *Jacob Bjerknes* og *Arnt Eliassen*, var kjent med CO₂ begrensede effekt, at videre økning nærmer seg optisk metning (Beer-Lamberts lov 1852/1760 og de øvrige prinsipper) noe som formet verdens dominerende oppfatning frem til klima plutselig snudde før 1980. IPCC-supporter *Steven Schneider* hadde publisert arbeider om at mer CO₂ faktisk ville medføre en kaldere klode, men da det snudde og ble varmere i 1980-årene ble budskapet motsatt.

Århundredes klimaguru, Hubert Lamb, påpekte i UNESCO Chronicle 1973 manglende sammenheng: 'mens CO₂ gikk opp gikk temperaturen ned og vise versa. Det måtte derfor være noe annet som dominerte klimaendringene enn økningen i CO₂- naturlige variasjoner'. Men like viktig var satellittobservasjoner (NIMBUS fra 1969) som viste liknende forhold endog at inversjon i atmosfæretemperaturer (Antarktis/kalde områder) medførte at økt CO₂ i hovedsak ville gi avkjøling (se *KN300*). Likeledes var, ifølge værbaloner, fuktigheten i luften redusert slik figuren viser (også spesifikk fuktighet) for ulike atmosfære-høyder/-trykk (millibar, mb).

Se for øvrig *her* og *her*, data fra NOAA. Det ville redusere bidraget fra den mye kraftigere vanddampen (omtalt i *KN307*).

Konklusjon

Ingen studier om de ovennevnte forhold er med i Science artikkelen, normalt en selvsagt oppgave for referee å påpeke. Dette er en god demonstrasjon som viser at IPCC-støttende artikler har 'frikort' med svært mangelfull faktabasis selv i de mest prestisjefylte vitenskapelige journalene og derfra rett til mediene. Mangt kan sies om EXXON, men at ledelsen skal se bort ifra et øredøvende empirisk faktagrunnlag og slavisk følge åpenbart mangelfulle modeller, ville være meningsløst.